

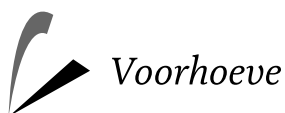
Karen Kingsbury

Twée tinten blauw

Roman

Vertaald door Connie van de Velde-Oosterom

Tweede druk

Normaal gesproken borrelden de ideeën altijd vanzelf in Brad Cutler op, maar deze keer had hij er moeite mee. Kotton Kids Kleding, zijn huidige project, was een lucratieve campagne met een hoogwaardig product dat geen problemen zou moeten opleveren.

Hij keek uit het raam en probeerde zich te concentreren. Het adembenemende uitzicht vanuit zijn kantoor op de twintigste verdieping van het Westmontgebouw in hartje New York was niet bepaald bevorderlijk voor het bedenken van knusse familietafereeltjes met zachte, katoenen kleertjes. Maar de chaotische drukte van Manhattan was niet het probleem. Brad kon overal werken, en op deze dag zou het bedenken van een campagne helemaal eenvoudig moeten zijn. Zijn kantoor had een metamorfose ondergaan. Overal lagen zachte stoffen in pasteltinten, uit de luidsprekers klonken slaapliedjes en aan de wanden hingen grote foto's van kinderen – stuk voor stuk bedoeld om hem van de hectiek van de stad over te brengen naar een andere wereld.

Een wereld van baby's en nieuw leven.

Brad liep weg bij het raam en leunde tegen de walnoten-houten tafel in het midden van de grote kamer. Dat hij zelf geen ervaring had met baby's maakte niet uit. Dit project zou hem geen problemen moeten opleveren. Hij geloofde in het product – Kotton Kids, een luxe lijn van kleding en bedden-goed van hoogwaardige, biologische katoen voor verwende baby's en peuters. Brad begreep wat er van hem verwacht werd.

Maar het leek wel of hij tegen een muur op liep. En het erg-

ste was dat er geen logische reden was voor de blokkade. Op één na misschien. Hij voelde zich misselijk worden en deed zijn ogen dicht. Eerder vandaag had hij een glimp opgevangen van de dansende schaduwen uit het verleden, de fluistering van een herinnering op een bijna vergeten plek in zijn hart.

Hij keek uit het raam en het gevoel overviel hem weer. De zwakke geur van zomerzand op een strandje in Noord-Carolina, de tinten blauw waar lucht en zee in elkaar overgaan, het besef dat zij naast hem was. Een herinnering waar hij jarenlang niet aan had durven denken.

Je bent niet goed wijs, Cutler, zei hij tegen zichzelf. *Wat zou ook maar iets daarvan te maken kunnen hebben met een reclamecampagne? Help me om me te concentreren, God.* Hij haalde zijn vingers door zijn donkerblonde haar en keek even op de klok aan de muur. Bijna twaalf uur. Over een paar minuten zou zijn baas Randy James binnenkomen om te kijken hoever hij al was en Brad had geen idee wat hij tegen hem zou moeten zeggen. Randy James had hem een project toevertrouwd dat het bedrijf een flinke stap verder zou kunnen brengen dit jaar... en nog een heleboel jaren daarna.

Randy James. Zijn baas, en over zes weken zijn schoonvader.

Hij liep naar de andere kant van de kamer, waar op twee stoelen en de hoek van de tafel een uitstalling was gemaakt van het katoenen product. De kleuren waren zacht, zachtroze, zachtblauw, zachtgeel. Hij pakte een luxueus dekentje op en liet zijn vinger over de satijnen rand glijden. Hij had tot nu toe nog maar een paar halve slogans bedacht en er was nog niets bij waar hij enthousiast over was. *Baby's verdienen beter.* Nee, bij nader inzien was dat niks. *Uw baby verdient beter.* Dat kwam meer in de buurt, maar het was nog lang niet de klapper waar hij naar op zoek was. *Omdat uw baby het beste verdient.* Hij liet de woorden even naklinken in zijn hoofd.

Welke keuze hij ook zou maken, de directeur van Kotton

Kids zou woensdag op kantoor zijn voor de presentatie. Als zijn verkooppraatje niet sterk genoeg was, zou Brad de campagne kwijt kunnen raken. Hij tilde het dekentje op en hield het tegen zijn wang. Het was zo zacht als dons, als een zuchtje wind langs zijn huid. Het was een schitterend product. Als hij deze opdracht niet binnenhaalde, dan zou dat alleen aan hem te wijten zijn.

Maar de muur wilde niet wijken.

Hij liet zijn blik over de tafel glijden, naar de babyfoto's. Acht baby's van nog geen jaar oud, in verschillende poses – kruipend, op de rug liggend met de voetjes in de lucht, in de armen van hun moeder. Brad stelde zich voor hoe zijn verloofde, Laura, een baby vast zou houden in zo'n dekentje. *Omdat liefde zacht is... de zachte kant van liefde...* Hij probeerde de woorden voor zich te zien in een advertentie in een tijdschrift, maar hij kon zijn blik niet losmaken van de ogen van een van de baby's. Een blond meisje dat nog maar nauwelijks kon staan en zich in evenwicht hield tegen een salontafel. Ze keek over haar schouder, en door de muziek en het dekentje en zijn stemming van de afgelopen uren lag er bijna iets vertrouwds in haar onschuldige blik. Hij verplaatste zijn aandacht naar een jongetje dat over een duur kleed kroop, met zijn hoofdje omhoog en een ondeugende blik in zijn ogen. Hoe zou het zijn om een zoon-
tje te hebben dat zo naar je keek?

Er klonk een stevige klop op de deur. Brad maakte zijn blik los van het jongetje en liet het dekentje op de tafel vallen. 'Binnen.'

Randy James stak met een grote grijns zijn hoofd om de deur. 'Ga je mee lunchen? Bij Two Times Square?'

'Eh... ' Brad wilde nee zeggen. Het was maandag en hij had iedere minuut tussen de katoenen kleertjes en de babyfoto's en de slaapliedjes nodig, iedere mogelijke kans om een briljante slogan op papier te krijgen. Maar Randy vroeg het niet iedere

dag, en Two Times Square was een van de beste restaurants in de binnenstad, wat betekende dat zijn baas een reden had voor de uitnodiging. Er was maar één antwoord mogelijk. Brad reageerde met een grote glimlach: ‘Graag.’ Hij pakte de afstandsbediening en zette de muziek uit. ‘Natuurlijk.’ Hij liep om de tafel heen, pakte zijn jas en liep met zijn baas mee. Ze zouden tijdens de lunch over de campagne kunnen praten. Verandering van omgeving zou zijn hoofd leeg maken, zodat hij beter na zou kunnen denken als hij weer terugkwam.

Of misschien zou een goed gesprek de muur kunnen neerhalen.

Two Times Square was gelegen boven de hal van het Renaissance Hotel. Het was een rustig en verfijnd restaurant. De buitenkant bestond helemaal uit glas, met een uitzicht op Times Square dat zowel prachtig als surrealistisch was. Alsof het restaurant in een stille luchtbel boven de hectiek beneden hing. De eerste kelner kende Randy. Hij bracht hen meteen naar een tafel en Randy bestelde hetzelfde als altijd – een fles Pellegrino en een garnalencocktail als voorafje. Brad nam alleen water.

Toen ze allebei een glas water hadden, nam Randy een grote slok en tikte met zijn vinger op de tafel. ‘Zes weken.’ Hij leunde achterover en straalde. ‘Nog maar zes weken, dan zijn jij en Laura getrouwd.’

‘Zes weken.’ Brad klaarde een beetje op.

‘Ik kan het nauwelijks bevatten, zo geweldig vind ik het.’ Randy grinnikte. ‘Het is bijna zover, ongelooflijk hè?’

‘Ik heb het gevoel dat we nog maar net de verloving aangekondigd hebben.’ Brad keek door de glazen wand naar het verkeer beneden. Dat zou het kunnen zijn. De bruiloft. De planning, de spanning, de hectische periode en de communicatie met zijn familie in Noord-Carolina. Misschien stond dat het creatieve proces in de weg. Hij was voortdurend bezig met de bruiloft. Hij trouwde met het meisje van zijn dromen in

een zorgvuldig georganiseerde openluchtplechtigheid. Daarna volgde een groot feest in de feestzaal van het Liberty House aan de overkant van de rivier, tegenover Lower Manhattan. Hun huwelijksreis zouden ze doorbrengen op de Kaaimaneilanden, waarna ze bij hem zou intrekken in zijn flat in New York. Al zijn dromen zouden in de komende paar maanden uitkomen. Het leven lachte hem toe.

Nee, de bruiloft was het probleem niet. Zijn relatie met Laura James had hem nog nooit afgeleid, zelfs niet nu hun grote dag dichterbij kwam. Hij keek over de hoge gebouwen heen, over de enorme lichtreclames, die zelfs overdag opvielen met hun flitsende beelden. Tussen het beton en staal door kon hij nog net een streepje van de hemel boven New York zien. Nooit zo blauw als de hemel boven Holden Beach. Hij knipperde met zijn ogen en een ooit vertrouwde lach flirtte zwakjes met zijn zintuigen. Opeens miste hij zijn familie. Meer dan hij in vier jaar gedaan had.

‘Brad?’ Randy boog zich een beetje naar hem toe. In zijn ogen stond bezorgdheid te lezen. ‘Je hebt me geen antwoord gegeven.’

‘Het spijt me.’ Brad lachte even en ging weer rechtop zitten. Hij nam een grote slok water. ‘Ik sloeg aan het dromen over de bruiloft. Eind juni.’ Nog een lach. ‘Het kan me niet snel genoeg gaan.’

Randy’s glimlach keerde langzaam terug. ‘Ja.’ Hij ging weer gemakkelijk zitten. ‘Het gaat toch goed allemaal? Met jou en Laura? Met de trouwplannen?’

‘Het gaat prima.’ Deze keer kwam zijn antwoord moeiteloos en eerlijk. ‘Laura is een fantastische vrouw. Ik ben de gelukkigste man op aarde.’

‘Jullie zijn allebei fantastisch.’ Randy pakte de menukaart, keek er even naar en fronste toen zijn wenkbrauwen. ‘Pompoensoep. Vreemde keus voor het seizoen.’

Randy nam hetzelfde als altijd – een kleine portie gegrilde heilbot met geroerbakte spinazie. Brad nam een kleine Caesar-salade met kip. Ze zouden vanavond bij de ouders van Laura eten, nadat Laura en haar moeder terug waren van de laatste voorbereidingen voor de bruiloft. Brad kon zich niet permitteren om te veel te eten.

Pas halverwege de lunch legde Randy zijn vork neer. ‘Vertel me eens wat over Kotton Kids.’

Brad knikte langzaam. Zijn hoofd tolde. ‘Een geweldig product.’

‘Absoluut. Schitterend. Zeker nu iedereen op de groene toer is. En de kwaliteit van het materiaal is voortreffelijk. Ze zullen de markt veroveren als wij met een goede reclamecampagne komen.’

‘Dat denk ik ook.’

‘We moeten met een geweldige klapper komen.’ Randy depte zijn mondhoeken met het linnen servet. ‘Ik heb vanmorgen even bekeken wat ze allemaal hebben. Ik kan haast niet wachten om dat eerste kleinkind in mijn armen te houden. In een dekentje van Kotton Kids, natuurlijk.’ Hij lachte om zijn eigen grapje.

Toen hij het over een kleinkind had, kreeg Brad een knoop in zijn maag. Hij keek even naar zijn bord.

‘En,’ Randy tikte met zijn vingers op de tafel. Hij wachtte tot hij Brads volledige aandacht weer had. ‘Wat heb je tot nu toe?’

‘Een paar ideetjes.’ Brads hartslag versnelde. Hij nam nog een slok water. ‘Ik richt me met name op de zachtheid van de stof. Die zachtheid rechtvaardigt de prijs in dit geval.’

‘Dat staat me wel aan.’ Randy leek tevreden met de richting. ‘Laten we morgen even samen kijken wat je hebt. Op de presentatie van woensdag hoef je toch alleen nog maar met een eerste slogan en een algemene richting voor de campagne te komen om de hoge omes van Kotton Kids tevreden te houden.’

‘Precies.’

Ze aten verder en na afloop wachtte een luxe taxi hen buiten het Renaissance Hotel op voor de terugrit naar het zakendistrict. Terug in zijn kantoor trok Brad zijn jasje uit, luisterde de vier berichten op zijn telefoon af en beantwoordde ze allemaal. Het telefoontje naar Laura bewaarde hij voor het laatst.

‘Hallo.’ Hij hoorde hoe zijn toon verzachtte bij de klank van haar stem aan de andere kant van de lijn. ‘Hoe was je ochtend?’

‘Geweldig,’ zei ze vrolijk. ‘We hebben een definitieve afspraak gemaakt over het tafellinnen in het Liberty House. Het zal fantastisch worden, Brad. Echt. Er is een heel grote dansvloer.’ Ze gunde zichzelf amper tijd om adem te halen. ‘En vanmiddag... gaan we mijn jurk afpassen. Ik zou willen dat je mee kon.’

‘Samen met jou?’ vroeg hij plagend.

‘Nee, gekkie. Niet echt.’ Ze schoot in de lach. ‘Hij is gewoon... hij is gewoon zo mooi.’

‘Natuurlijk is hij mooi.’ Hij was benieuwd hoe ze eruit zou zien. Misschien zou een foto van Laura in een trouwjurk helpen om zijn gedachten niet meer te laten afdwalen naar de verre plek waar ze steeds maar heen wilden. Over een paar uur zou hij weer bij haar zijn, maar dat was niet snel genoeg. Hij verlangde ernaar om haar in zijn armen te houden, om haar hand in de zijne te voelen. ‘Ik kan haast niet wachten om je te zien.’

‘Ik ook niet. We hebben met de chefkok in de countryclub gesproken. Hij gaf ons een aantal menusuggesties. Zeevis en schaal- en schelpdieren of ossenhaas.’

‘Klinkt heerlijk.’ Hij sloot zijn ogen en wenste dat de uren voorbij zouden gaan, zodat ze weer bij elkaar konden zijn. ‘Ik weet al wat ik wil.’

‘En dat is?’

‘Jou.’ De toon in zijn stem werd veelzeggender. ‘Alleen jou. Altijd.’

Hij kon haar bijna horen glimlachen. ‘Heb ik je wel eens verteld hoeveel ik van je hou, meneer Cutler?’

‘Vertel het me nog maar eens.’ Hij draaide zijn stoel in het rond en keek naar de drukke straat beneden.

‘Ik hou al van je vanaf het moment dat we elkaar voor het eerst ontmoetten, en ik heb mijn vader talloze malen bedankt dat hij die barbecue voor het bedrijf bij ons thuis hield,’ zei ze met een lach in haar stem. ‘Jij had het over je geloof, en dat je voor God wilde leven.’ Ze haalde vlug adem. ‘Ik weet het niet. We liepen over dat pad en de zon ging onder achter de kornoeljes achter in onze tuin. En op de een of andere manier wist ik dat ik altijd van je zou houden. Omdat we in dezelfde dingen geloven.’

De spanning was weer terug. Brad vermande zich en deed zijn uiterste best om niets te laten merken. ‘Ik denk dat ik het nog eerder wist.’

‘Echt?’

‘Ik heb het altijd al geweten.’ Hij concentreerde zich op het beeld dat hij in zijn gedachten van haar had. ‘Vertel me nog eens wat meer over je dag.’

Ze praatten nog even verder over de bruiloft. Laura beloofde later meer te vertellen over alles wat zij en haar moeder die dag geregeld hadden. ‘Ga maar weer aan het werk. Trouwens, heb ik je verteld dat mijn vader je briljant vindt?’

‘Nou,’ zei hij grinnikend, dan kan ik *zeker* maar beter weer aan het werk gaan, denk ik.’

‘En ik kan maar beter die jurk gaan afpassen.’

Nadat hij de verbinding verbroken had, pakte Brad de afstandsbediening. De kamer vulde zich weer met zachte muziek. Aan de slag. Het moest hem lukken om in de komende twee uur een slogan te bedenken voor Kotton Kids en zichzelf te bewijzen dat hij het nog niet verleerd was. Met de muziek op de achtergrond stond hij op en liep weer naar de foto’s,

terug naar het product. Hij liet zijn hand over een snoezig, lichtblauw pyjamapakje glijden. Zo zacht als dons.

Hmmm. Zo zacht als dons? Hij proefde de woorden in zijn mond. *Omdat liefde zo zacht zou moeten zijn als dons.* Nee, dat moest korter. *Liefde is zo zacht als dons.* Hij keek naar de foto van het meisje bij de salontafel. Het meisje met de bekende ogen. *Omdat babyliefde zo zacht is als dons.*

Die ogen. Hij wendde zijn blik af en de woorden vielen uit elkaar. Wat was er toch met dat gezichtje? Hij kon haar onmogelijk kennen. Hij keek nog eens wat beter en opeens wist hij het. Het kwam niet door de trouwplannen, of door de druk van een grote reclamecampagne. Het kwam door de baby's. En hij bedacht nog iets. Het was halverwege mei, dus misschien... misschien was er nog een reden dat hij teruggevoerd werd naar Holden Beach.

Hij haalde zijn mobiel uit zijn broekzak en keek naar de datum. 15 mei. Daar had hij eerder aan moeten denken. Hij keek naar het mobieltje en leunde toen met gesloten ogen tegen de muur van zijn kantoor. In een stortvloed van emoties en pijn verdwenen alle foto's op de tafel naar de achtergrond. Het was 15 mei. Plotseling was er geen reclamecampagne meer, geen etentje later die dag, niets anders meer dan die ene, onomstotelijke waarheid, die hem van alle kanten toeschreeuwde.

Ze zou vandaag negen geworden zijn.

Het vrolijke gebabbel van drieëntwintig leerlingen uit groep drie vermengde zich met het briesje dat door de open ramen van het klaslokaal in Noord-Carolina naar binnen dreef en iedereen eraan herinnerde dat het bijna zomer was.

Emma Landon keek de klas rond en stak haar hand op. ‘Sst, jongens, denk erom. Als we werken is het stil, goed?’

‘Ja, juf,’ antwoordden de kinderen in koor. Ze waren bezig met een schrijffles, waarbij ze op een voorgedrukt vel papier de ontbrekende letters van eenvoudige rijmwoordjes als *kat* en *mat* moesten invullen. Allemaal, behalve Frankie Gianakopoulos. Frankie was allang klaar, en nu was ze zoet bezig met een kleurplaat van een paard.

Emma liep naar Frankies tafeltje. Over een paar weken begon de zomervakantie op de Jefferson basisschool en Emma vond het altijd moeilijk om afscheid te nemen van haar leerlingen. En Frankie was een van de kinderen met wie ze het meest moeite zou hebben. Met haar korte, donkere koppie en haar grote, bruine ogen was ze een toonbeeld van leven. Zowel op het speelplein als in de klas was ze altijd vol energie. En ze was een lieve meid.

‘Dat doe je heel mooi.’ Emma hurkte naast het meisje neer. ‘Leuk dat je zo veel kleuren gebruikt.’

‘Weet u waarom?’ zei Frankie met een tandeloze grijns en stralende ogen.

‘Nou?’

‘Omdat God ons al die kleuren geeft, juf.’

God. Emma probeerde zich niet te laten neerdrukken door

dat woord. Ze legde even haar hand op die van Frankie, waarbij ze er angstvallig op lette dat ze niet te hard drukte. ‘Volgens mij ben je een echte kunstenaar, Frankie.’

Het meisje glimlachte weer en er blonken pretlichtjes in haar ogen. ‘Als ik er tijd voor heb. Want ik vind het ook leuk om in bomen te klimmen en tikkertje te doen.’

‘Juist, ja.’ Emma deed haar best om ernstig te blijven kijken. ‘Dus dan heb je niet zo veel tijd om kunstenaar te zijn.’

‘Nee, want daar moet je heel veel voor stilzitten.’

‘Dat is waar.’ Emma kwam overeind en gaf Frankie een zacht klopje op haar schouder. De armen van het meisje en zelfs haar handen zaten onder de blauwe plekken. Iedere druk was te veel voor haar. En daarom kon Emma niet begrijpen dat Frankie bleef geloven dat God de Gever van alle goede dingen was. God had dit meisje geboren laten worden met een ongeheelzame bloedziekte, een ziekte waardoor Frankie voortdurend gevaar liep. Iedere week moest ze naar de oncoloog voor een behandeling waar ze misselijk en uitgeput vandaan kwam. Maar niets kon de opgewektheid of de grenzeloze hoop van het meisje doven.

Frankie keek haar weer aan. ‘Juf?’

‘Wat is er, Frankie?’ Emma boog zich weer voorover om haar goed te verstaan.

‘U bent een beetje verdrietig.’

Emma kreeg een knoop in haar maag. Ze forceerde een lachje en probeerde niet te reageren. Het was een heel gewone dag vandaag. De volgorde van de lessen en de opdrachten, haar toon en hoe ze eruitzag – het was allemaal pijnlijk normaal geweest. Daar had Emma voor gezorgd. De dag was bijna voorbij en tot nu toe had niemand iets ongewoons aan haar gemerkt. Ze slikte moeizaam. ‘Nee, hoor, lieverd.’ Ze raakte Frankies schouder weer even zachtjes aan. ‘Ik sta vandaag voor de klas, en ik ben altijd blij als ik bij jullie ben.’

Frankie keek haar met half dichtgeknepen ogen aan. 'Ja, maar toch lijkt u een beetje verdrietig.' Ze haalde even haar schouders op. 'Maar dat geeft niet, hoor, want ik heb al voor u gebeden. Dus God gaat u weer blij maken.'

Het meisje was goudeerlijk en wat Emma ook zei, ze had gelijk. Emma was verdrietig, al vanaf het moment dat ze vanmorgen haar ogen open had gedaan. Verdrietig, omdat ze wist dat ze, hoelang ze ook zou leven, altijd verdrietig zou zijn op deze dag halverwege mei. En God? Als er een God was, dan zou Hij dat verdriet echt niet wegnemen. Nu niet en nooit. Emma stopte de gedachten diep weg in haar schrijnende hart. Dat kon ze moeilijk tegen dit lieve kind zeggen. Ze merkte dat haar glimlach oprechter werd, voelde de schrikreactie over de opmerking van het meisje wegebben. 'Heb je echt voor me gebeden?'

Frankie giechelde. 'Natuurlijk, juf. Ik bid altijd voor u.'

Emma ontdekte altijd weer iets nieuws aan Frankie. Deze middag ook weer. 'Dank je, lieverd. Ik ben heel blij dat je voor me bidt.'

'Graag gedaan.' Ze leek helemaal in haar nopjes en richtte haar aandacht weer op haar kleurplaat. Ze pakte een groen kleurkrijtje en begon gras bij het paard te tekenen.

Emma bleef nog even bij het meisje staan. Daarna ging ze nog even bij een paar andere kinderen kijken. Opeens zag ze iemand over de gang lopen. Ze liep naar de deur en zag dat het Gavin Greeley was, de trainer van het basketbalteam van het Wilsoncollege, de middelbare school die een paar kilometer verderop lag. *Waarom geeft hij het niet op?* vroeg ze zich af. *Hij kent me niet. Als hij me zou kennen, zou hij het niet eens proberen.*

Toen ze bij de deur was, zei ze tegen de kinderen: 'Jullie zijn heel goed aan het werk, jongens. Nog vijf minuutjes, dan zijn we klaar.' Ze haalde diep adem. Toen ze zichzelf weer in de hand had, deed ze de deur open en stapte de gang op.

Gavin stond daar met zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek. ‘Hoi.’

‘Hoi.’ Ze zei het bijna vragend. Zonder dat ze het wilde, voelde ze dat er een plagerige blik in haar ogen verscheen. ‘Ben je niet in het verkeerde schoolgebouw?’

‘Ik ben eerder vrij. Docentenvergadering tot drie uur.’ Hij grijnsde en haalde even zijn schouders op. ‘Onze groep is al klaar.’

‘En daarom ben je hierheen gekomen?’ Ze leunde tegen de deurpost.

‘Ik moest een paar aanmeldingsformulieren voor het schoolkamp afgeven. Ik dacht: het is vrijdagmiddag en de zon schijnt, misschien heb je zin in een etentje aan het strand.’

Heel even stelde Emma zich voor dat ze zou gaan eten met Gavin, tegenover hem zou zitten, met hem zou praten over hun leerlingen en zou lachen om zijn grapjes. De gedachte vervaagde nog voordat hij volledig gestalte kreeg.

‘Ik kan niet.’ Ze keek even over haar schouder naar haar leerlingen. Ze werkten rustig door. Ze zocht naarstig naar een excuus, zodat hij haar afwijzing niet persoonlijk zou opvatten. ‘Ik moet nog een paar uur werken. Daarna wilde ik hardlopen op het strand. Ik heb die halve marathon in november.’

‘Daar valt wat op te verzinnen.’ Als hij al gekwetst was door haar antwoord, dan liet hij dat niet merken. ‘Ik zou met je mee kunnen rennen en je dan ondertussen drijven en stukjes kip kunnen voeren. Met een likje mosterd, zodat het makkelijk naar binnen glijdt.’

Emma nam hem op, de lange, jongensachtige man met de hoopvolle blik. Jaren geleden zat Gavin in het honkbalteam van Georgia Tech, waarna hij teruggekomen was naar Noord-Carolina om leraar geschiedenis te worden en coach op de middelbare school. Hij was tweeëndertig en had het strakke, gespierde lijf van een student die vaak op het strand te vinden

was, rossig haar, een gebruinde huid en groene ogen, waar ze zich gemakkelijk in zou kunnen verliezen.

Maar dat zou ze zichzelf niet toestaan. Nu niet. Nooit.

Met een zucht en een vermoeide glimlach, die net zo onecht aanvoelde als haar façade, zei ze: 'Ik kan vanavond echt niet, Gavin.'

'Heb ik al gezegd,' zei hij met een quasivragende blik, 'dat ik ook meedoe aan die wedstrijd?'

'Ja, hoor,' zei ze met een licht sarcastisch knikje.

'Echt waar. Precies dezelfde wedstrijd. De Outer Banks Marathon.'

'En dat betekent...'

Hij hield zijn hoofd iets schuin, waardoor hij nog charmanter werd. 'Dat betekent dat ik met je mee zou kunnen rennen, want ik moet nou eenmaal ook trainen. We zouden sportmaatjes kunnen worden. Misschien een paar keer per week gaan rennen op het strand, zodat we er klaar voor zijn.'

Ze stelde zich voor om samen met Gavin Greeley hard te lopen over het strand, langs het witte, houten kruisje, dat bijna bedekt was door het hoge helmgras op de duinen langs het strand. Het kruisje dat zij daar geplaatst had. Er ging een rilling door haar heen, maar ze liet het niet merken. In plaats daarvan lachte ze en schudde haar hoofd. 'Jij bent al goed.'

'Ik zou nog beter kunnen worden.'

'Niet met hardlopen.' Ze schudde haar hoofd en kon haar lachen niet inhouden. Zijn vasthoudendheid had soms dat effect op haar. 'Jij bent gewoon goed.'

Hij deed net of hij niet begreep wat ze bedoelde. 'Nee, echt. Ik ben geen hardloper zoals jij.' Hij deed een stapje opzij en de zon scheen in zijn ogen, waardoor ze nog meer gingen schitteren. 'Luister. Als jij me een beetje helpt, zou ik *echt* goed kunnen worden.' Hij trok een wenkbrauw op en wachtte op haar reactie.

‘Gavin.’ Haar stem had nu dezelfde klank als die ze tegenover haar leerlingen gebruikte.

‘Goed, goed,’ zei hij, terwijl hij langzaam knikte. ‘Een andere keer bedoel ik. Dan zou je me een beetje kunnen helpen.’

Even voelde Emma een steek van spijt, maar die ebde snel weer weg. Ze keek hem met iets dichtgeknepen ogen aan. ‘Oké, even serieus. Je doet toch niet echt mee aan die marathon, hè?’

‘Wil je het echt weten?’ Aan de grinnik in zijn stem hoorde ze dat het geintje voorbij was, dat hij nu de waarheid sprak. ‘Ik ben al vanaf maart aan het trainen. Ik ben niet echt een langeafstandsloper, dus ja, ik doe de halve marathon.’ Met een brede grijns voegde hij eraan toe: ‘Misschien komen we elkaar tegen op het strand.’

Niet vandaag... alsjeblieft niet vandaag. Ze keek weer even naar haar leerlingen en deed een stap in hun richting. ‘Misschien.’ Heel even aarzelde ze en zei met een oprechte glimlach: ‘Ik waardeer het aanbod. Echt waar.’

‘Oké.’ Hij haalde nogmaals nonchalant zijn schouders op en deed een stap naar achteren. ‘Tot ziens.’

Emma trok zich terug in de veiligheid van haar klaslokaal en stak een hand naar hem op. Met haar lippen vormde ze geluidloos de woorden ‘tot ziens’.

En toen was hij weg. Emma deed de deur achter hem dicht. Ze draaide zich om naar haar leerlingen en haar blik ontmoette die van Frankie. Het meisje keek haar met een droevig lachje aan, bijna alsof ze de strijd die in Emma’s hart woedde, begreep. Alsof ze niet alleen voor haar bad, maar ook echt bezorgd om haar was.

Opnieuw liep Emma zachtjes naar Frankies tafeltje. ‘Oké, jongens, als je klaar bent, mag je je blaadje in de rode map op mijn bureau stoppen en weer gaan zitten.’

De meeste kinderen schoven hun stoeltje achteruit en hup-

pelden of liepen met hun blaadje naar voren. Frankie bleef zitten. Ze keek Emma nog steeds aan. *Wat is er toch met dat kind? En hoe komt het dat ze dwars door me heen lijkt te kijken?* Emma probeerde er rustig en beheerst uit te zien, zoals van een schooljuffrouw verwacht mocht worden. Ze bleef even bij Frankies tafeltje staan. ‘Alles goed, Frankie?’

‘Ja, juf.’ Haar gezichtje klaarde een beetje op. ‘Ik zat u alleen maar aan te kijken.’

Emma gaf het meisje een aai over haar bol. ‘Alles is goed met me.’

Frankie hield haar hoofd een beetje schuin en keek haar met een taxerende blik aan, zoals alleen een kind dat kan. ‘Fijn.’ Ze stak haar hand uit en pakte Emma’s vingers. ‘U bent de allerbeste juffrouw van de hele wereld.’ Haar ogen straalden. ‘Weet u waarom?’

‘Nee. Waarom dan?’

‘Omdat u aardig bent en omdat u eruitziet als een prinses.’ Ze gaf een kneepje in Emma’s vingers, liet ze los en kwam moeizaam overeind. Ze had meer blauwe plekken op haar armen dan gewoonlijk. ‘Ik ga mijn blaadje inleveren.’

Emma keek toe hoe Frankie met grote krachtsinspanning haar eerste stapjes zette, vechtend tegen de voortdurende, chronische pijn. Maar na drie stappen ging het beter en zag ze eruit als ieder ander kind. Zo lang Emma haar kende, had ze nog nooit gemerkt dat Frankie zich door pijn liet afremmen. Ze was het levende bewijs dat je niet volmaakt hoeft te zijn om een mooi leven te hebben.

Haar leerlingen werden weer rumoerig, ze praatten hardop en plaagden elkaar, kwebbelden over het weekend en over wie er gewonnen had met de spelletjes in het speelkwartier. Emma liet hen hun gang gaan. Ze liep naar haar bureau en maakte een net stapeltje van de blaadjes in de rode map. Terwijl de laatste minuten van de schooldag wegtikten, keek ze uit het raam.

Het was net zo'n dag geweest als vandaag. Kouder, natuurlijk. Minder klam, misschien, maar net zo blauw. De dag die alles had kunnen veranderen. De herinneringen kwamen op haar af, maar ze hield ze op een afstand. Straks zou ze tijd hebben om erover na te denken. Op het strand.

De bel ging en de kinderen gingen netjes in de rij staan bij de deur. Emma zei hen allemaal gedag en ging toen weer achter haar bureau zitten. Twee uur later, toen alle blaadjes nagekeken waren en haar lokaal zo netjes was als het vlak voor de zomervakantie zou zijn, ging ze naar huis.

Emma deed de kap van haar oude, rode Volkswagen cabriolet omlaag. De zilte zomerlucht nam haar ergste pijn weg, toen ze naar de Holden Beachbrug reed. Maar haar rust was van korte duur. Hoe sereen de omgeving ook was, de vragen hakten op haar in, speelden met haar, tartten haar. *Stel nu dat zij nooit... Wat als er geen... Hoe zou het vandaag zijn als...*

Ze stond stil bij een stoplicht en zag iets vanuit haar ooghoeken. Ze keek opzij en een paar seconden bleef haar adem in haar keel steken. De vreemde naast haar zat in een Dodge Ram pick-uptruck, en op dat moment leek hij op... op *hem*. Op een gezicht uit het verleden dat ze maar niet kon vergeten. Zoals hij er nu, op zijn achtentwintigste uit zou zien. Hetzelfde blonde haar, dezelfde onregelmatige trekken, hetzelfde profiel.

Belachelijk, hield ze zichzelf voor. *Je ziet spoken. Spoken uit een ver verleden*. Ze knipperde de herinnering weg en keek strak voor zich uit. Ze zou deze avond nooit doorkomen als ze zich niet bij het heden zou kunnen bepalen. Haar hart deed pijn van al het nadenken, dus ze liet haar hoofd tegen de hoofdsteun rusten. Dat ze uitgerekend vandaag iemand moest tegenkomen die zo veel op hem leek. Ze slaakte een zucht die wel uit haar tenen leek te komen.

Op het hoogste punt van de brug keek ze naar de diepblauwe Atlantische Oceaan. Op bepaalde tijden van het jaar en vanaf be-

paalde plekken op het strand kon je de zon zowel zien opkomen als ondergaan op het eiland Holden Beach. Ze sloeg rechtsaf de Ocean Boulevard op en genoot van de zon op haar gezicht, terwijl haar donkere haar tegen haar grote zonnebril zwiepte.

Het wijkje bestond uit een paar honderd huizen, voornamelijk bungalows in de straten achter de boulevards en appartementen met zeezicht en een handjevol kapitale villa's aan het water. Altijd als Emma naar huis reed, herinnerde ze zichzelf eraan hoe goed ze het getroffen had met een huis aan Dolphin Street, een paar straten van het strand.

Ze hoorde nog altijd de stem van haar oma, toen die haar een week voor haar dood belde. 'Ik ben er niet voor je geweest zoals ik er voor je had moeten zijn,' had ze haperend uitgebracht. 'Het wordt tijd dat ik dat rechtzet.'

Het strandhuis was haar manier om het recht te zetten.

Emma stopte op haar oprit en keek naar haar huis. Het stond op palen en was vaalwit en vaalgrijs, met door de zeelucht verweerde houten gevelbeplating. Het had dezelfde verbleekte aanblik als de meeste huizen op het eiland. Aan weerskanten van de voorveranda leidde een gedraaide trap schuin omlaag. Emma trok de kap van haar auto omhoog en sloot de auto af. Zo op het eerste gezicht leek haar huis op een enorme zandkrab met naar alle kanten uitstekende poten, die op een zanderig stuk gras zat dat ook als haar voortuin diende. Het huis was aan het eind van de jaren zestig gebouwd en had een heel eigen charme.

Het was niet zo mooi als sommige andere strandhuizen, maar dat kon Emma niet schelen. Ze was in een wip bij de zee en het dertien kilometer lange strand waar ze kon hardlopen tot haar hart niet langer pijn deed. Ze kende alle burens in Dolphin Street – onder wie een aantal gepensioneerde docenten, die meestal de hele dag op hun veranda zaten te lezen. Een van hen had 's avonds altijd wel zin in een praatje en een kop koffie. Maar nu was Emma blij dat ze al naar binnen waren gegaan.

En trouwens, ze zou niet alleen zijn. Ze had Riley, haar roodbruine labradorkruising, en twee katten – Oreo en Tiger. En ze had een plan. Over een jaar zou ze klaar zijn met haar master pedagogiek. Daarna wilde ze haar managementdiploma halen. Misschien zou ze ooit naar Wilmington of Raleigh verhuizen en hoofd van een basisschool worden. Ze was dol op haar strandhuis, maar als ze wegging uit Holden Beach zou ze niet meer voortdurend met haar verleden geconfronteerd worden.

Ze sloeg de riem van haar tas om haar schouder en ging naar binnen.

‘Riley! Kom dan!’ Door het raam boven het aanrecht in de keuken zag ze een klein stukje van de Atlantische Oceaan. Op dit tijdstip schitterde de zon op het water in de verte en wenkte haar.

Vanuit de gang klonk het geluid van krabbelende hondenvoeten op de versleten, hardhouten vloer en Rileys kwispelende staart, die tegen de muur bonkte. Hij kwam de hoek om, gevolgd door Oreo, een zwart-wit, speels katje van een jaar oud, en Tiger, een langharige schoonheid van gemengd ras met exotische groene ogen en een nuffig karakter. Ze lagen ’s middags meestal met zijn drietjes op de bank in haar kamer te soezen in de zon en te wachten tot ze thuis kwam.

‘Hallo, jongens. Ik heb jullie gemist!’ Ze gaf hun stuk voor stuk even aandacht. Toen dronk ze een glas water en trok haar hardloopschoenen aan.

Ze moest naar buiten, naar het witte strand, dat haar achtertuin vormde. Met alle herinneringen die haar vandaag omringden was er maar één plek waar ze wilde zijn, één plek die haar enige troost kon bieden. Met Riley naast zich ging ze op weg naar het water, naar de vertrouwde kust van Holden Beach. Waar het een mensenleven geleden allemaal begon.

Waar het allemaal eindigde.